

R O M Â N I A
ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Secția I civilă

Decizia nr. 1239/2014

Ședința publică din 10 aprilie 2014

Asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Suceava la data de 09.07.2010, sub nr. x/2010, reclamantul A. a chemat în judecată pe pârâții B. și S.C. C. S.R.L., solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună:

- obligarea în solidar a pârâților la plata sumei de 1.000.000 euro, reprezentând despăgubiri pentru prejudiciul moral și material cauzat prin fapta ilicită a pârâților, constând în publicarea unor articole de presă cu conținut calomnios și denigrator la adresa sa și a funcției pe care o îndeplinește;

- obligarea pârâților la publicarea integrală, pe cheltuiala lor, a hotărârii judecătorești, sub titlu "Anunț judiciar", în trei numere consecutive ale ziarului "D.", pe prima pagină a publicației, cu același caracter cu care sunt tipărite și celelalte articole, precum și în cotidienele "E." și "F.", sub același titlu, în format 255 mm x 183 mm, și în cotidianul "G.", în format 195 mm x 130 mm;

- obligarea pârâților la achitarea sumei de 1.000.000 euro în contul deschis la H. Rădăuți, pe numele persoanei juridice Mănăstirea "Sihăstria Putnei".

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 998-999, art. 1000 și 1003 C. civ.

Prin sentința civilă nr. 5296/26.11.2010 a Judecătoriei Suceava a fost admisă excepția de necompetență materială a acestei instanțe și, în consecință, a fost declinată competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Suceava, întemeiat pe criteriul valoric prevăzut de art. 2 pct. 1 lit. b) C. proc. civ., raportat la cuantumul pretențiilor reclamantului.

În urma declinării, cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Suceava.

Prin încheierea nr. 4472/26.05.2011, pronunțată în dosarul nr. x/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a dispus strămutarea judecării cauzei de la Tribunalul Suceava la Tribunalul Brașov.

În urma strămutării, cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Brașov, secția I civilă.

În fața acestei instanțe, la data de 30.04.2012, reclamantul și-a precizat acțiunea, arătând că suma solicitată cu titlu de daune morale este de 250.000 euro, reprezentând 1.058.575 RON, iar suma solicitată cu titlu de daune materiale este de 10.000 RON și constă în contravaloarea transportului (carburant) consumat pe perioada detașării sale la Cernavodă, respectiv pe o perioadă de 6 luni (24 deplasări).

Prin sentința civilă nr. 48/S/25.02.2013, Tribunalul Brașov, secția I civilă a respins acțiunea precizată, pentru următoarele considerente:

În cuprinsul publicației D., editată de pârâta persoană juridică, a apărut la data de 17.07.2008, sub semnătura pârâtului B., articolul cu titlu "Care sunt hoții și care sunt vardiștii la Siret?", în care se făcea referire la traficul de țigări dintre Ucraina și România, prin punctul de trecere a frontierei Siret, arătându-se că în zonă s-ar afla depozite ilegale de țigări, de care ar avea cunoștință inclusiv autoritățile din cadrul Primăriei Siret și agenții de poliție, autorul acreditând ideea existenței unei complicități între traficanți și persoane din structurile statului, în special ale Poliției de Frontieră, cu referire la un anume "tata F".

În numărul din 19.07.2008 al ziarului a fost publicat articolul "Comisarul A., identificat ca mare tartor la Siret", în care pârâtul B. arăta că cititorii ziarului afirmă că "I." nu este altul decât reclamantul, cu privire la care se susținea că ar fi implicat în traficul de țigări de la frontiera cu Ucraina și că ar fi refuzat o funcție de conducere în cadrul Oficiului Național pentru Refugiați, tocmai pentru a păstra controlul asupra zonei Siret, în ediția electronică a ziarului acest articol fiind însoțit de comentariile cititorilor.

La data de 21.07.2008 a apărut în aceeași publicație, de asemenea sub semnătura pârâtului B., articolul intitulat "La Poliția de frontieră gunoiul ascuns sub preș un an se curăță în 24 de ore", în care se arăta că această unitate de poliție a

primit o mașină cu termoviziune, după ce timp de un an s-a tergiversat repararea celei aflate în dotare, susținându-se că, în realitate, această stare de fapt ar fi fost menținută în mod intenționat, pentru a-i favoriza pe traficanții de țigări și făcându-se afirmația că unii polițiști de frontieră "s-au transformat în cârțițe și paravane în schimbul unor sume mari de bani".

În numărul din data de 27.08.2008, sub semnătura aceluiași autor, a fost publicat articolul "Comisarul A., acuzat că protejează contrabandiștii de țigări", în care se arată că reclamantului îi este adusă acuzația că favorizează o parte a traficantilor de țigări, în schimbul unor taxe de protecție, fiind reproduse afirmațiile unei femei, căreia nu i s-a dezvăluit identitatea, potrivit căreia reclamantul i-ar fi pretins 200 dolari lunar și mai multe partide de sex, aceasta formulând plângere penală la DNA.

În finalul articolului este consemnat și faptul că reclamantul nu a dorit să facă declarații referitoare la această acuzație.

În ediția electronică din data de 4.07.2009 a publicației a fost publicat, sub semnătura pârâtului B., articolul "Cel puțin 100.000 euro, șpaga lunară la Frontiera de la Siret", în cuprinsul căruia erau relatate aspecte rezultate dintr-o investigație a postului "J.", cu privire la afirmațiile mai multor polițiști de frontieră, care susțineau că, pentru a fi menținuți în funcții, erau obligați să dea mită, respectiv câte 300-500 euro de persoană, destinatarul banilor fiind reclamantul.

Articolul cuprinde și afirmațiile șefului IGPFRR, K., în sensul că acesta nu ar fi reușit să-l demită pe reclamant din funcția deținută, autorul articolului arătând că acesta a fost sancționat de 4 ori în decurs de 2 ani, pentru neglijență în serviciu, neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu și comportament necorespunzător față de un subordonat.

De asemenea, este relatat și aspectul referitor la mutarea reclamantului la Cernavodă, pentru o perioadă de 6 luni.

În ediția print a ziarului din data de 14.06.2010 a fost publicat articolul "Pisica cu nouă vieți de la Poliția de Frontieră Siret", în cuprinsul căruia pârâtul B. făcea referire la reclamant în sensul că, deși a fost sancționat în mai multe rânduri, acesta a revenit la conducerea Sectorului Poliției de Frontieră Siret, fiind caracterizat drept "pisica cu nouă vieți".

În finalul articolului este consemnat punctul de vedere al reclamantului, care a susținut că sancțiunile au fost date ca urmare a presiunilor mass-media și a negat că ar fi implicat în traficul cu țigări.

Acest articol a fost publicat și în ediția electronică a ziarului, fiind însoțit de comentariile cititorilor.

Reclamantul a susținut că afirmațiile făcute în cuprinsul acestor articole au fost de natură a-l prejudicia din punct de vedere moral, prin atingerea adusă onoarei, demnității și reputației sale.

Analizând conținutul articolelor incriminate, instanța a constatat următoarele:

În cuprinsul articolului din data de 17.07.2008, intitulat "Care sunt hoții și care sunt vardiștii la Siret?" nu se face referire directă la persoana reclamantului, afirmându-se în mod generic că fenomenul traficului de țigări din zona Siret este cunoscut autorităților statului, care, prin "îngăduința" cu care tratează acest fenomen, contribuie la favorizarea și dezvoltarea activităților infracționale, autorul afirmând textul că "Îngăduința cu care sunt priviți traficanții de țigări are explicații poate și prin aceea că unii șefi ai Sectorului Poliției de Frontieră Siret sunt mână în mână cu cei pe care ar trebui să-i prindă și să le întocmească dosare penale. Anumite structuri ale statului știu cu exactitate cine coordonează aceste activități ilegale și cine face jocurile murdare. După câte se pare, unul dintre acești capi are o vechime destul de mare în structurile Poliției de Frontieră și cunoaște ca în palmă terenul, dar și acțiunile care urmează să se deruleze pe linia combaterii contrabandei. Ca dovadă a recunoașterii puterii și influenței sale, acestui personaj i se spune "tata F."

În cuprinsul articolului intitulat "Comisarul A., identificat ca mare tartor la Siret", pârâtul afirmă că "Cititorii ziarului D. afirmă că "I." nu este altul decât șeful Sectorului Poliției de Frontieră Siret. Cert e că zvonurile îl plasează printre cei care cunosc tot ce mișcă la frontieră în privința traficului de țigări, fără ca cineva să dovedească până acum că ar fi implicat în afaceri ilegale.

"I.", numele sub care este cunoscut comisarul A. de către apropiați, pare să fie personajul cheie de la Siret, omul care știe tot ce se petrece pe linia traficului de țigări. Identificat de cititorii ziarului nostru ca mare tartor în afacerile ce se derulează la frontieră, A. a reușit să cadă în picioare după toate scandalurile în care a fost implicat (...). Cert este că nimeni nu a reușit să îl atingă vreodată cu ceva, iar implicarea sa în vreo afacere ilegală nu s-a putut dovedi, deși numele său este rostit de toată lumea."

În același articol se face referire la un scandal petrecut în urmă cu câțiva ani, soldat cu demiterea reclamantului și exprimându-și surprinderea în legătură cu numirea acestuia în calitate de șef al Sectorului Poliției de Frontieră Siret și

reproducând zvonuri vehiculate la nivel local, potrivit cărora reclamantul ar fi refuzat un post important de conducere pentru a păstra controlul asupra zonei Siret, "acolo unde traficul de țigări este noua industrie".

Autorul mai afirmă:

"Cât de mult este implicat și dacă este implicat comisarul A. în afacerile ilegale cu țigări de contrabandă nimeni nu a putut dovedi."

În articolul intitulat "La Poliția de frontieră gunoiul ascuns sub preș un an se curăță în 24 de ore" se face referire la neglijența conducerii Poliției de Frontieră în ceea ce privește faptul că mașina specială cu termoviziune, timp de un an, vehicul care ar fi trebuit să fie folosit în supravegherea zonei de frontieră, în opinia autorului această stare de fapt fiind deliberată și întreținută în scopul de a-i favoriza pe traficanții de țigări, nefiind făcută nicio afirmație cu privire la persoana reclamantului.

În cuprinsul articolului "Comisarul A., acuzat că protejează contrabandiștii de țigări", pârâțul B. relatează afirmațiile unei persoane de sex feminin, pe care nu o nominalizează, astfel:

"Acuzații deosebit de grave aduse șefului Sectorului Poliției de Frontieră Siret, comisarul A. Polițistul este acuzat că îi favorizează pe o parte dintre traficanții de țigări și la schimb percepe taxe de protecție. Acuzele au fost aduse de o femeie care a dorit să-și păstreze anonimul și care s-a autodenunțat la DNA, povestind cu lux de amănunte practicile din frontieră."

În continuare, pârâțul a relatat afirmațiile respectivei femei, potrivit cărora reclamantul îi pretindea suma de 200 dolari lunar și întreținerea de relații sexuale, în schimbul facilitării traficului de țigări, din luna ianuarie până în luna iunie a anului 2008, când acesta ar fi început să pretindă sume mai mari de bani.

În finalul articolului, autorul arată că l-a contactat pe reclamant pentru ca acesta să își exprime punctul de vedere, însă acesta nu a dorit să declare nimic, pentru motivul că nu i-au fost aduse la cunoștință acuzațiile și "lăsând să se înțeleagă că nu ar avea vreo vină".

În cuprinsul articolului publicat în ediția online a ziarului din data de 4.07.2009, pârâțul B. a relatat despre o investigație jurnalistică întreprinsă de către postul "J.", potrivit căreia mai mulți polițiști din cadrul Poliției de Frontieră Siret erau nevoiți să dea mită în valoare de 300-500 euro de persoană, pentru a fi menținuți în funcții, destinarul banilor fiind reclamantul, precum și că, în cadrul transmisiei televizate, a intervenit șeful Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, numitul K., care avea cunoștință despre această stare de fapt și a afirmat că reclamantul a fost sancționat de patru ori din anul 2005 și până la momentul respectiv, ultima oară fiind mutat la Cernavodă pentru 6 luni.

În cuprinsul articolului "Pisica cu nouă vieți de la Poliția de Frontieră Siret", publicat la data de 14.06.2010, pârâțul B. a relatat despre revenirea reclamantului la comanda Sectorului Poliției de Frontieră Siret, în condițiile în care, anterior, potrivit autorului, îi fuseseră aplicate patru sancțiuni disciplinare, respectiv cele despre care pârâțul făcuse mențiuni și în articolele anterioare.

În acest articol este cuprins și punctul de vedere al reclamantului, care apreciază că sancțiunile i-au fost aplicate ca urmare a presiunilor mass-media, arată că a susținut un examen pentru ocuparea postului și a negat că ar avea vreo implicare în traficul de țigări, susținând totodată că "deranjează pentru că face ordine".

Acest articol a apărut și în ediția online a ziarului, fiind însoțit de comentariile cititorilor.

În esență, reclamantul a susținut că, prin faptele sale, pârâțul persoană fizică i-a produs un prejudiciu moral, constând în atingerea adusă onoarei, demnității și reputației și, de asemenea, un prejudiciu constând în înrăutățirea stării sale de sănătate, cauzată de stres, precum și, indirect, un prejudiciu material, determinând prin aceste fapte detașarea sa din localitatea de domiciliu, pe o perioadă de 6 luni, ceea ce a determinat efectuarea de cheltuieli suplimentare.

Potrivit prevederilor art. 998 din C. civ. aflat în vigoare la data învestirii instanței, orice faptă a omului, care cauzează altuia prejudiciu, obligă pe acela din a cărui greșeală s-a ocazionat, a-l repara.

Art. 999 prevede că omul este responsabil nu numai de prejudiciul ce a cauzat prin fapta sa, dar și de acela ce a cauzat prin neglijența sau prin imprudența sa, iar art. 1000 alin. (3) reglementează răspunderea comitentului pentru fapta prepusului.

Aceste dispoziții legale constituie norma generală în materia răspunderii civile delictuale, instanța reținând că reclamantul a invocat în drept și prevederile Legii nr. 3/1974, cele ale Codului deontologic al jurnalistului, precum și cele

ale art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Anterior analizării îndeplinirii condițiilor răspunderii civile delictuale, instanța a reținut că Legea nr. 3/1974 este în prezent abrogată, prin Legea nr. 95/2012.

Chiar dacă acest act normativ se afla în vigoare la data săvârșirii faptelor imputate, instanța l-a înlăturat din soluționarea cauzei, având în vedere evidenta sa cădere în desuetudine.

Astfel, actul normativ a fost intitulat "Legea presei din Republica Socialistă România", iar scopul actului normativ rezultă din expunerea pe scurt a motivelor sale ("Ținând seama de misiunea social-politică pe care presa o are în îndeplinirea politicii generale a Partidului Comunist Român de construire a societății socialiste multilateral dezvoltate și de edificare a comunismului în Republica Socialistă România"), precum și din conținutul articolelor introductive, respectiv art. 1 și 2, care se referă la misiunea social-politică a presei și la subordonarea acesteia Partidului Comunist Român.

Conform art. 69, invocat de reclamant, libertatea presei nu poate fi folosită în scopuri potrivnice orânduirii socialiste, ordinii de drept statornicite prin Constituție și celelalte legi, drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor fizice și juridice, moralei socialiste.

În apărarea intereselor societății și persoanelor împotriva folosirii abuzive a dreptului de exprimare prin presă se interzice publicarea și difuzarea prin presă a materialelor care: (...)

Raportat la momentul edictării acestui act normativ, precum și la scopul care rezultă cu evidență din textele citate, instanța a apreciat că, în anul 2013, nu se poate face aplicarea unor dispoziții cuprinse într-o lege a presei datând din anul 1973, edictată în scop de cenzură și propagandă comunistă, această lege fiind evident căzută în desuetudine, chiar dacă nu a fost abrogată în mod expres.

Reclamantul a mai invocat Codul deontologic al jurnalistului, care nu are puterea unui act normativ, fiind elaborat de Convenția Organizațiilor de Media, așadar de asociații profesionale ale jurnaliștilor, acest act producând efecte numai între părțile semnatare și neputând fi încadrat în categoria actelor normative sau administrative.

A invocat, de asemenea, și prevederile art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care reglementează dreptul la libertatea de exprimare.

În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a stabilit în repetate rânduri că libertatea de exprimare constituie unul din fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, iar protecția care trebuie acordată presei este de o importanță deosebită. Chiar dacă presa nu trebuie să depășească limitele stabilite inter alia în scopul "protecției reputației sau drepturilor altor persoane", este, totuși, sarcina ei să comunice informații și idei de interes public. Presa are nu doar sarcina de a comunica astfel de informații și idei: publicul, de asemenea, are dreptul de a le primi. Altfel, presa nu ar putea să joace rolul său vital de "câine de pază public" (a se vedea, spre exemplu, Observer and Guardian contra Marii Britanii).

S-a mai statuat că dreptul la libertatea de exprimare este aplicabil nu numai "informației" sau "ideilor" care sunt primite favorabil sau sunt privite ca inofensive sau ca o chestiune de indiferență, dar și celor care ofensează, șochează sau deranjează Statul sau orice parte a comunității. În plus, libertatea jurnalistică acoperă, de asemenea, posibile recurgeri la un anumit grad de exagerare sau chiar provocare (a se vedea De Haes and Gijssels contra Belgiei).

Articolul 10 al Convenției nu garantează o libertate de exprimare nelimitată, chiar și în ceea ce privește relațiile presei cu privire la chestiuni de interes public deosebit. Conform termenilor din paragraful 2 al articolului, exercitarea acestei libertăți presupune "obligații și responsabilități", care, de asemenea, se aplică presei. Aceste "obligații și responsabilități" pot avea însemnătate când, la fel ca și în această cauză, există o întrebare cu privire la atacul asupra reputației unor persoane private și subminarea "drepturilor altor persoane". Datorită "obligațiilor și responsabilităților" inerente exercitării libertății de exprimare, protecția acordată de articolul 10 jurnaliștilor în ceea ce privește relatarea cu privire la chestiunile de interes general este supusă condiției ca ei să acționeze cu bună-credință pentru a oferi informații corecte și credibile în conformitate cu etica jurnalistică (a se vedea Goodwin contra Marii Britanii și Fressoz et Roire contra Franței).

În particular, cu referire la funcționarii publici, instanța europeană a drepturilor omului a apreciat că aceștia trebuie să beneficieze de încredere publică, în condiții lipsite de tulburări nepotrivite, ca ei să aibă succes în îndeplinirea sarcinilor lor și, astfel, poate fi dovedit ca necesar de a-i proteja de atacuri verbale ofensatoare și abuzive în timpul serviciului (a se vedea Janowski contra Poloniei), cu mențiunea că cerințele unei astfel de protecții trebuie, totuși, evaluate în comparație cu interesele libertății presei sau ale discuțiilor deschise a chestiunilor de interes public.

Totuși, ingerința statului în dreptul la libera exprimare trebuie să fie analizată în lumina cauzei în întregime, trebuind să se determine dacă ingerința în cauză a fost "proporțională în raport cu scopurile legitime urmărite" și dacă motivele invocate de către autoritățile naționale pentru a o justifica sunt "relevante și suficiente".

Cu referire directă la o cauză de natura celei de față (Barb contra României), CEDO a constatat că articolul litigios aborda subiecte de interes general și deosebit de actuale pentru societatea românească, iar afirmațiile jurnalistului nu se refereau la aspecte din viața privată a persoanei, ci la acțiunile sale în domeniile considerate ca având un asemenea interes; în plus, indiferent că afirmațiile reclamantului reprezintă imputări ale unor fapte sau judecăți de valoare, faptele relatate de reclamant nu erau lipsite de bază factuală suficientă.

În cauzele pe care le-a analizat, Curtea a acordat de asemenea importanță bunei-credințe a jurnalistului, precum și limbajului folosit, care nu trebuie să fie vădit ofensator, apreciind că afirmațiile care se înscriu în doza de exagerare și de provocare acceptabilă (Prager și Oberschlick contra Austriei și, per a contrario, Cumpănă și Mazăre, Stângu și Scutelnicu împotriva României, Ivanciuc împotriva României și Titei împotriva României) se înscriu în limitele dreptului la libera exprimare.

În speță, instanța a constatat că articolele în care se face referire în mod concret la persoana reclamantului privesc aspecte de interes general, și anume fenomenul traficului de țigări în zona de frontieră dintre România și Ucraina, fapt generator atât de pagube importante aduse bugetului de stat, cât și de corupție în rândul angajaților statului, aspecte ce au fost confirmate de anchetele desfășurate în ultimii ani în acest domeniu și care sunt de notorietate publică, nesecurizarea frontierelor constituind și la ora actuală un subiect de larg interes.

Din analiza articolelor publicate rezultă, în primul rând, că pârâțul B. a folosit termeni care nu cuprind elemente ofensatoare sau jignitoare cu privire la persoana reclamantului, iar toate aspectele abordate au privit exclusiv activitatea profesională, în considerarea funcției deținute, fără a face nicio referire la viața personală a acestuia.

În al doilea rând, în cuprinsul articolelor referitoare la posibila implicare a reclamantului în fenomenul traficului de țigări, pârâțul nu a folosit exprimări care să denote existența unei certitudini cu privire la săvârșirea unor asemenea fapte, ci a exprimat mai curând dubii, suspiciuni, bănuieli, reluând informații care circulau în rândul populației din zonă, iar faptul că asemenea bănuieli existau rezultă și din comentariile postate pe site-ul pârâtei persoană juridică, opiniile cititorilor fiind împărțite, în sensul că traficul de țigări este o realitate, iar autoritățile statului sunt implicate, prin participare directă sau prin neluarea măsurilor necesare pentru stoparea fenomenului; dintre aceștia, o bună parte fac referire la complicitatea unor polițiști din zonă, cunoscuți și nominalizați, inclusiv reclamantul.

În acest sens, pârâțul a folosit expresii ca "citorii ziarului afirmă că "I." nu este altul decât șeful Sectorului Poliției de Frontieră Siret", "zvonurile îl plasează printre cei care cunosc tot ce mișcă la frontieră în privința traficului de țigări", "I. pare să fie personajul...", "A., acuzat că protejează..." etc.

Aceste suspiciuni exprimate de pârâț nu sunt lipsite de orice temei, având în vedere că, din înscrisurile depuse la dosar de pârâți în apărare, rezultă că reclamantul a fost cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 7 din Legea nr. 39/2003 și luare de mită prevăzută de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 254 alin. (2) din C. pen., precum și a infracțiunii de contrabandă, prevăzută de art. 270 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal, în privința acestuia și a altor persoane cauza fiind disjunctă.

Fără a ignora niciun moment prezumția de nevinovăție și independent de soluția finală în această cauză, instanța a reținut că, în acest context și dată fiind importanța și amploarea fenomenului contrabandei, cu toate implicațiile acestuia, precum și natura funcției deținute de reclamant, interesul față de subiectele abordate este unul major, iar afirmațiile pârâțului nu apar ca fiind pur subiective și lipsite de orice suport.

Două dintre articolele incriminate, respectiv cel referitor la plângerea formulată împotriva reclamantului de către femeia care pretinde că i s-a cerut mită și favori sexuale, respectiv cel referitor la ancheta jurnalistică întreprinsă de "J.", cuprind exclusiv reluarea unor afirmații ale altor persoane, fără exprimarea nici unei opinii personale a pârâțului.

Articolele intitulate "Care sunt hoții și care sunt vardiștii la Siret?" și respectiv "La Poliția de frontieră gunoiul ascuns sub preș un an se curăță în 24 de ore" nu cuprind nicio referire la reclamant și nici la funcția de conducere deținută de acesta, afirmațiile jurnalistului fiind de ordin general.

De asemenea, la publicarea articolelor intitulate "Comisarul A., acuzat că protejează contrabandiștii de țigări" și "Pisica cu nouă vieți de la Poliția de Frontieră Siret", pârâțul a solicitat și opinia reclamantului, acesta susținându-și nevinovăția, nedorind să comenteze.

În ceea ce privește faptul că reclamantul a fost sancționat disciplinar, inclusiv prin detașarea timp de 6 luni într-o altă unitate de poliție, instanța a constatat că din cuprinsul articolelor rezultă că aceste informații au fost obținute de pârât de la autoritățile statului, nefiind de altfel negate de reclamant.

Faptul că acesta a depus la dosar inclusiv hotărârea judecătorească pronunțată în cauza aflată pe rolul Curții de Apel Suceava sub nr. x/2011, prin care s-a dispus anularea Dispoziției nr. S/265616/14.04.2011 emisă de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, care a fost obligat la reîncadrarea reclamantului pe postul deținut anterior, nu este de natură a conduce la concluzia că informațiile publicate de pârât ar fi fost false, situația relatată de acesta întemeindu-se pe date reale, existente în acel moment; s-a reținut, de asemenea, că dispoziția a fost anulată pe perioada soluționării litigiului de față, iar susținerea reclamantului în sensul că sancțiunile i-ar fi fost aplicate "ca urmare a presiunilor mass-media" nu poate fi primită, în cuprinsul dispoziției atacate, expus în considerentele hotărârii judecătorești, fiind expuse motivele concrete pentru care a fost luată măsura sancționării disciplinare, măsură ce a fost anulată de instanță din considerente referitoare la necompetența autorității care a dispus-o.

Față de cele ce preced, instanța a constatat că nu se poate reține în sarcina pârâtului săvârșirea unor fapte ilicite, cu intenție (activitatea de publicare a unor articole de presă presupunând un proces deliberativ, care exclude culpa), care să fi cauzat reclamantului un prejudiciu de ordin moral și, cu atât mai puțin, unul de ordin material, în condițiile în care dauna materială invocată de acesta constă în cheltuielile suplimentare efectuate cu ocazia deplasărilor pe care le-a făcut între localitatea de domiciliu și cea în care fusese detașat; or, această măsură fiind luată printr-un act administrativ, în ipoteza în care este dovedită nelegalitatea acestuia, cauza prejudiciului o constituie actul însuși, iar nu faptele pârâtului din cauza de față.

Sub aspectul depășirii limitelor dreptului la libera exprimare, aleasă de reclamant, instanța a reținut că, în raport cu criteriile instituite de par. 2 al textului convențional citat, sancționarea exercitării dreptului la liberă exprimare nu se impune, având în vedere că o atare sancțiune nu constituie, în concret, în cauza dedusă judecătii, o măsură necesară într-o societate democratică.

În acest sens, instanța a apreciat că subiectele de presă abordate de pârâtul persoană fizică și publicate în ziarul editat de pârâta persoană juridică sunt și rămân subiecte de interes public (corupția, traficul ilegal de mărfuri, evaziunea fiscală), că prin natura funcției deținute la acel moment, reclamantul era o persoană publică, natura activității și importanța funcției sale justificând interesul publicului, că pârâtul nu a folosit un limbaj inadecvat, ofensator sau insultător, că informațiile publicate de acesta nu sunt lipsite de orice suport, că acesta nu a exprimat opinii proprii cu privire la persoana reclamantului, iar o parte din informațiile publicate proveneau fie din surse oficiale, fie reproduceau afirmațiile altor persoane.

Cu privire la acest din urmă aspect, CEDO a statuat că pedepsirea unui jurnalist pentru că a ajutat la diseminarea declarațiilor făcute de o altă persoană într-un interviu ar afecta serios contribuția presei la discutarea chestiunilor de interes public și nu ar trebui să fie admisă decât dacă există motive deosebite de întemeiate pentru a face acest lucru (cauza Jersild contra Danemarcei din 1994).

Instanța a reținut, de asemenea, că în contextul în care buna-credință se presupune, iar cel care alegă reaua-credință trebuie să facă dovada susținerii sale, în cauză nu s-a dovedit că pârâtii ar fi acționat cu rea-credință în ceea ce privește publicarea informațiilor referitoare la reclamant, respectiv că aceștia ar fi urmărit un alt scop decât acela legitim vizând informarea publicului.

În ceea ce privește prejudiciile personal-nepatrimoniale aduse reclamantului sub aspectul înrăutățirii stării de sănătate a acestuia, instanța a reținut că, în cauză, nu este dovedită legătura de cauzalitate dintre faptele pârâtului și situația medicală a acestuia, în sensul că nu au fost administrate probe din care să rezulte etiologia afecțiunilor acestuia, respectiv să reiasă cu certitudine științifică faptul că aceste boli au fost cauzate sau agravate de stres.

Referitor la faptul cauzator de prejudicii constând în publicarea imaginii reclamantului, imagine cu privire la care acesta susține că a fost surprinsă cu ocazia participării sale la un eveniment privat, instanța a constatat că reclamantul nu a administrat nici un fel de dovezi referitoare la contextul în care a fost surprinsă imaginea sa și care ar fi fost modalitatea în care pârâtii l-ar fi prejudiciat prin publicarea imaginii respective.

În raport cu cele ce preced, instanța a constatat că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale, privitoare la fapta ilicită a pârâtului și la vinovăția acestora și, dat fiind că aceste condiții trebuie întrunite în mod cumulativ, neîndeplinirea uneia singură este suficientă pentru ca răspunderea delictuală să nu poată fi antrenată.

În consecință, în cauză nu se poate pune nici problema răspunderii comitentului pentru fapta prepusului.

Față de aceste considerente, în baza art. 998 din C. civ. în vigoare la data introducerii acțiunii, art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, tribunalul a respins acțiunea dedusă judecătii, astfel cum a fost precizată.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul.

Prin decizia civilă nr. 51/Ap/19.06.2013, Curtea de Apel Brașov, secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale a respins apelul reclamantului, pentru următoarele considerente:

Prima instanță a făcut o amplă analiză a articolelor publicate de către pârât, prin prisma dispozițiilor legale invocate de reclamant ca temei al cererii sale.

Este adevărat că nu a fost analizată proba cu martori, însă, față de constatările instanței că pârâtul B., prin articolele sale, nu a depășit limitele dreptului la exprimare garantat de art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, constatări temeinic argumentate prin raportarea conținutului articolelor la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, depozitiile martorilor apar ca fiind lipsite de relevanță.

Afirmațiile apelantului cu privire la continuarea publicării de către intimații-pârâți a unor articole defăimătoare la adresa sa sunt nedovedite, ultimul articol depus la dosar fiind din 14.06.2010, anterior ordonanței de neîncepere a urmăririi penale, care a fost dată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 26.04.2012.

Motivul de apel referitor la denigrarea instituției din care face parte apelantul nu poate fi reținut, având în vedere că acțiunea a fost formulată de reclamant în nume propriu și nu în calitate de reprezentant al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, ca urmare, nu poate invoca prejudiciul suferit de această persoană juridică.

Noțiunea de interes public a fost, de asemenea, analizată de instanța de fond prin prisma art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, dispoziții care au incidentă în speță.

Legea nr. 477/2004, invocată de către apelant, nu are aplicabilitate în speță, aceasta reglementând conduita personalului contractual din autoritățile și instituțiile publice. Chiar trecând peste acest aspect, apelantul nu demonstrează că preluarea noțiunii de interes public din această lege ar duce la schimbarea sentinței, în condițiile în care în motivarea sentinței se argumentează că articolele publicate de pârât nu au încălcat vreun drept sau liberate a reclamantului.

Problema culpei pârâtului a fost, de asemenea, analizată în cadrul sentinței, constatându-se, în mod judicios, că în articolele incriminate nu s-au folosit cuvinte ofensatoare la adresa reclamantului, că exprimarea folosită nu a indicat existența unei certitudini cu privire la săvârșirea faptelor, ci s-au exprimat doar bănuieli care circulau în rândurile populației din zonă, confirmate și de comentariile de pe sit-ul pârâtei S.C. C. S.R.L. și că în unele articole s-au expus doar relatări ale altor persoane, fără exprimarea vreunei păreri personale a pârâtului. La publicarea unor articole a fost solicitată și opinia reclamantului, însă acesta nu a dorit să comenteze.

Apelantul nu combate prin niciun argument aceste concluzii ale primei instanțe.

Afirmația referitoare la publicarea de fotografii ale reclamantului și familiei acestuia de la evenimente private nu este dovedită, la dosar neexistând vreo astfel de fotografie.

Referitor la infirmarea sancțiunilor administrative aplicate reclamantului, s-a reținut că soluțiile instanțelor de contencios administrativ au avut în vedere necompetența autorității care a dispus, nu au fost date pe fond, deci nu s-a analizat vinovăția reclamantului.

Pe de altă parte, faptul că totuși împotriva reclamantului au fost luate unele sancțiuni administrative și s-au făcut cercetări penale denotă că articolele publicate de reclamant nu au fost lipsite de orice suport.

Afirmația apelantului că sancțiunile disciplinare și cercetările penale au fost determinate doar de articolele din presă sunt infirmate de înscrisurile depuse la dosar. Astfel, pentru aplicarea sancțiunilor disciplinare au fost efectuate cercetări prealabile, iar la baza cercetărilor penale au stat plângeri penale. Ca urmare, nici prejudiciul material, constând în contravaloarea transportului de la Cernavodă la Suceava, nu a fost cauzat de articolele din presă.

În privința deteriorării stării de sănătate, nu s-a făcut dovada cauzei bolilor de care suferă apelantul, ca urmare, nu se poate considera că acestea ar fi consecința stresului provocat de articolele publicate de pârât.

Împotriva deciziei curții de apel a declarat recurs, în termen legal, reclamantul, care a formulat următoarele critici:

1. Deși a reținut că, într-adevăr, instanța de fond nu a analizat proba cu martori, curtea de apel a apreciat că, raportat la jurisprudența CEDO, depozițiile martorilor apar ca fiind lipsite de relevanță.

Proba testimonială a fost o probă admisă de către instanța de fond și a confirmat apărările reclamantului, dovedind atât modalitatea nelegală, dolosivă și abuzivă de "obținere" a "informațiilor publicate" de către intimați, care au prejudiciat grav imaginea și statutul reclamantului, dar și deteriorarea stării de sănătate a acestuia, urmare a "zvonurilor" redade de către intimați în cotidianul D.

Depozițiile martorilor, cumulate cu celelalte probe administrate în cauză, dovedesc "calitatea" îndoielnică a persoanelor de la care intimații au "cules" informațiile.

De asemenea, din conținutul acestei probe rezultă că informațiile din interiorul instituției din care reclamantul face parte nu puteau fi furnizate decât de purtătorul de cuvânt al IGPF, pentru a avea forța probantă a unor informații legale și reale.

În consecință, este nelegală ignorarea acestei probe.

2. În mod nelegal instanța a omis să analizeze cauza și prin prisma persoanelor care au "oferit" informațiile publicate.

S-a reținut că intimații au publicat "zvonuri" despre reclamant și activitatea nelegală și imorală a acestuia, provenite din "surse" a căror identitate nu doresc să le fie dezvăluită, dar nu s-a reținut încălcarea, de către intimați, a dispozițiilor legale de natură să protejeze viața privată și integritatea morală a apelantului, prin încălcarea dispozițiilor potrivit cărora "aveau obligația obținerii acestor informații din cel puțin două surse veridice".

Nu a existat nicio dovadă care să confirme "zvonurile" publicate.

Sub acest aspect, reclamantul a solicitat instanței analizarea bunei-credințe a liberații de exprimare, raportat la atingerea dreptului său la reputație și demnitate.

Persoanele care au reprezentat sursele de informare ale intimaților s-au dovedit a fi surse neveridice, situație redată în conținutul înscrisurilor anexate (ex. L., M., N., O., etc.), aceste persoane fiind sancționate penal, astfel cum rezultă din conținutul înscrisurilor depuse la dosarul cauzei.

3. Interpretarea pe care instanța de apel a dat-o motivului referitor la denigrarea instituției din care reclamantul face parte, apreciind că acțiunea acestuia a fost formulată în nume propriu și nu în numele instituției, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, motiv care determină netemeinicia acestuia, deoarece nu se poate invoca un prejudiciu al instituției, ca urmare a publicațiilor intimaților, este eronată.

Reclamantul s-a referit strict la persoana sa, arătând prin acest motiv faptul că informațiile nu au fost obținute în condițiile legii, iar prin denigrarea sa, în calitate de comisar în cadrul Poliției de Frontieră din cadrul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, sau a oricărui alt cadru al acestei instituții, este denigrată instituția Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, întregul personal al acestei instituții având de suferit un prejudiciu de imagine, într-o măsură mai mare sau mai mică.

Interpretarea dată de către instanța de apel articolelor calomnioase publicate de către intimați la adresa reclamantului este una eronată.

Instanța de fond și cea de apel au redat atât titlurile articolelor publicate, cât și fragmente din aceste articole și "apelativele" jignitoare și ofensatoare la adresa reclamantului, care dovedesc intenția vădită a intimaților de denigrare a reclamantului, intenția și culpa intimaților în publicarea unor articole în lipsa unei informări legale corespunzătoare, pentru a atrage, în mod ostentativ și calomnios, atenția cititorilor asupra exclusiv a persoanei reclamantului, dar, în mod nelegal, nu au reținut nici intenția și nici culpa intimaților în redactarea acestor articole.

Instanța a apreciat că asimilarea reclamantului cu traficanții de țigări, poreclele atribuite acestuia strict de către intimați (pentru a determina tirajul vânzărilor), agresiunile mass-media exercitate de către intimați, de natură să inoculeze opiniei publice o anumită părere despre reclamant și, implicit, despre familia acestuia, precum și constanța unor articole în care, în mod excesiv, emit caracterizări și "opinii" nesusținute legal cu privire la acesta, nu ar fi de natură să justifice culpa și intenția intimaților în calomnierea nejustificată și nelegală a reclamantului.

Aprecierile instanței nu corespund materialului probator administrat în cauză, dovedesc subiectivismul cu care s-a soluționat cauza; astfel de articole sunt în continuare date publicității, fiind în continuare defăimătoare la adresa reclamantului, fiind publicate, de către intimați, cu aceeași lipsă de informare și cu încălcarea drepturilor reclamantului la

viață personală, integritate morală și demnitate.

4. Instanța de apel, rezumându-se în a aprecia că instanța de fond a analizat noțiunea de interes public, a concluzionat că aceasta nu are aplicabilitate în cauză, dar, "trecând peste acest aspect", apreciază că reclamantul nu a demonstrat că preluarea acestei noțiuni poate determina schimbarea sentinței.

Definiția dată de către instanță informațiilor și ideilor de interes public este una eronată.

Definiția interesului public este prevăzută expres în dispozițiile Legii nr. 477/2004, ca reprezentând acel interes care implică garantarea și respectarea de către instituțiile și autoritățile publice a drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale cetățenilor, recunoscute de Constituție, legislația internă și tratatele internaționale la care România este parte, precum și îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, cu respectarea principiilor eficienței, eficacității și economicității cheltuirii resurselor.

Informația de interes public reprezintă orice informație care privește activitățile sau care rezultă din activitățile unei autorități publice ori instituții publice, indiferentele suportul ei.

5. Sunt justificate daunele solicitate părților și raportat la deteriorarea stării de sănătate a reclamantului.

Din conținutul fișei medicale rezultă faptul că starea de sănătate a reclamantului s-a deteriorat, stare generată de presiunile exercitate de mass-media asupra sa (articolele intimaților), prin care i s-au adus acestuia acuze nejustificate și nedovedite, o perioadă lungă de timp.

Este, de asemenea, eronată susținerea instanței de apel, potrivit căreia nu au fost prezentate documente medicale în susținerea acestui motiv.

6. Cu privire la plata daunelor morale, trebuie reținut ca fiind dovedită culpa intimaților, reaua-credință a acestora la publicarea articolelor privind pe reclamant și instituția din care acesta face parte, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, și încălcarea, cu bună știință, a dispozițiilor Legii nr. 677/2001, Deciziei nr. 80/2002 (publicată în MO nr. 619/2002), publicând atât articole cât și fotografii ale reclamantului și familiei acestuia de la evenimente private, la care aceștia au participat.

Din conținutul întregului probatoriu administrat rezultă că, în situația în care C. pen. ar mai fi conținut infracțiunea de calomnie, sancționarea intimaților ar fi fost una de natură penală, astfel cum rezultă din conținutul Rezoluției date în dosarul penal nr. x/2011

Toate sancțiunile aplicate reclamantului pe linie administrativă au fost infirmate prin hotărâri judecătorești, inclusiv decizii ale ÎCCJ, acesta fiind repus pe funcția avută anterior, la acest moment fiind avansat în funcție.

În ceea ce privește dosarele penale menționate de către intimați, prin Rezoluțiile anexate la dosarul prezentei cauze s-a dispus neînceperea urmăririi penale a reclamantului, dovedindu-se încă o dată informațiile eronate publicate de către intimați.

Persoanele care au reprezentat "sursele" de informare ale intimaților s-au dovedit a fi surse neveridice, situație redată în conținutul înscrisurilor anexate (ex. L., M., N., O., etc.).

Faptul că și în prezent intimații continuă campania de defăimare și denigrare a reclamantului, nestingheriți, tot pentru vânzarea în număr mare a cotidianului "D.", denotă faptul că nu cred într-o sancționare a lor, pentru această "formă continuată" de abuz.

Urmare a articolelor publicate de către intimați, familia reclamantului a fost stigmatizată, aceștia provenind din loc. Siret, fiind cunoscuți ca persoane decente și demne. Fiica reclamantului, la acel moment elevă în clasa a XII-a, a fost nevoită să lipsească de 1a liceu, pentru a evita afirmațiile sarcastice și arogante ale colegilor și profesorilor, iar soția reclamantului și-a suspendat activitatea până la pronunțarea primei hotărâri judecătorești care a dovedit nevinovăția soțului.

Starea de sănătate a reclamantului a fost afectată, acesta dobândind afecțiuni cardiace și digestive majore, datorită stării nervoase și de tensiune la care a fost supus prin articolele publicate constant de către intimați.

Reclamantul, potrivit funcției deținute, comisar/comisar șef al Văzii Siret, Vicov, a constatat o serie de abateri disciplinare ale unor salariați din subordinea sa și, în consecință, a dispus sancționarea acestora.

7. Instanța de apel nu a argumentat în niciun fel apărările formulate în baza Codului Deontologic al Ziaristului, adoptat

de P., în principal art. 1, 2, 3, 4, 5, 9, art. 40, 69 lit. e) și j) din Legea nr. 3/1974.

Intimații au încălcat dispozițiile Codului Deontologic al Ziaristului adoptat de P., în principal art. 1, 2, 3, 4, 5, 9, art. 40, 69 lit. e) și j) din Legea nr. 3/1974.

"Ziaristul poate da publicității numai informațiile de a căror veridicitate este sigur, după ce, în prealabil, le-a verificat, din cel puțin două surse credibile" (art. 2 din Codul Deontologic), articol care dovedește (prin coroborare cu toate celelalte probe administrate în cauză) întreaga culpă a părților, astfel:

- sursele de informare ale intimațiilor au fost nereale și/sau inexistente;
- veridicitatea surselor de informare nu a fost dovedită;
- persoanele de la care aceștia au obținut informații s-au dovedit a fi inculpați (ulterior sancționați penal), astfel cum s-a arătat și dovedit cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei, la termenul de judecată din 05.11.2012 (ex. M., L.);
- titlurile articolelor și conținutul acestora utilizează cuvinte și expresii jignitoare și invocă atitudini defăimătoare, atât la adresa reclamantului cât și la adresa instituțiilor din care acesta face parte;
- detașarea reclamantului la punctul de frontieră, Poliția de Frontieră Cernavodă, s-a realizat, astfel cum rezultă din înscrisurile anexate, pentru eliminarea presiunilor mass-media, exercitate de către intimați prin publicațiile acestora;
- sursele intimațiilor nu erau autorizate, orice informații atât cu privire la persoana A. cât și la situațiile din interiorul IGPF Șiret, Vicov, se acordau strict de către purtătorul de cuvânt al acestei instituții, situație ocolită în mod intenționat de către intimați. Persoanele care se subrogau atribuțiilor acestuia, potrivit Regulamentului intern încălcau aceste reglementări și, pe cale de consecință, urmau a fi sancționate disciplinar și/sau penal, după caz.

Calitatea morală a surselor intimațiilor este una cel puțin îndoielnică.

8. Cu privire la plata despăgubirilor materiale, în cuantum de 10.000 RON, constând în contravaloarea transportului (carburant) consumat pe perioada detașării reclamantului la Cernavodă, o perioadă de 6 luni.

Pe perioada detașării, reclamantul a fost obligat să efectueze, săptămânal, naveta de la Cernavodă la Suceava (la adresa de domiciliu a familiei sale), respectiv 24 de deplasări pe ruta Cernavodă - Suceava și Suceava-Cernavodă.

Din conținutul Raportul adresat chestorului de poliție, dl. Q., înregistrat sub nr. x/23.11.2009, a Notei Raport nr. x/13.11.2009, rezultă că toate cheltuielile au fost suportate de către reclamant, nefiindu-i achitate aceste cheltuieli de către IGPF.

Cheltuielile reprezintă doar valoarea carburantului consumat de către reclamant, situație dovedită și cu proba testimonială.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 304 pct. 7, 8 și 9 C. proc. civ.

Examinând decizia recurată prin prisma criticilor formulate, Înalta Curte reține următoarele:

Cu privire la încadrarea în drept a recursului, este de observat că motivul de nelegalitate prevăzut de art. 304 pct. 8 C. proc. civ. a fost invocat numai formal, nefiind dezvoltată nicio critică de natură a se subsuma ipotezei pe care acest motiv o reglementează - interpretarea greșită a actului juridic dedus judecății, înțeles ca operațiune juridică (negotium juris), iar nu a actelor ca înscrisuri probatorii, cum invocă recurentul.

Criticile de nelegalitate ce pot fi decelate din cererea de recurs sunt cele care vizează neanalizarea, de către curtea de apel, a unor apărări formulate prin motivele de apel și pronunțarea hotărârii atacate cu încălcarea unor dispoziții legale, ceea ce permite încadrarea recursului în cazurile de nelegalitate prevăzute de art. 304 pct. 7 și 9 C. proc. civ., din a căror perspectivă va fi analizat în continuare.

1. În cadrul primului motiv de recurs, recurentul impută instanței de apel că a reținut, în mod greșit, nerelevanța probei cu martori pe aspectul credibilității surselor de informare ce au stat la baza articolelor de presă înscrinate, în opinia sa, această probă, coroborată cu celelalte probe administrate în cauză, dovedind lipsa de credibilitate a surselor de informare folosite de intimați.

Relevanța probelor administrate pe un anumit aspect al cauzei, pe care o aduce în discuție recurentul, este însă o chestiune ce ține de aprecierea probatoriului, care intră în competența exclusivă a instanțelor de fond, neputând fi

cenzurată în recurs, cale extraordinară de atac, în care pot fi valorificate numai motive de nelegalitate, nu și de netemeinicie.

Reevaluarea probatoriului, la care se tinde prin criticile subsumate primului motiv de recurs, excede actualului cadru prevăzut de art. 304 pct. 1-9 C. proc. civ. pentru exercitarea controlului judiciar în recurs, cadru care include numai motive de nelegalitate. Verificarea aspectelor de fapt ale litigiului, în raport de probele administrate, nu mai este posibilă de către instanța de recurs, în condițiile în care pct. 11 al art. 304 C. proc. civ., care permitea o asemenea verificare, a fost abrogat prin art. I pct. 112 din O.U.G. nr. 138/2000, astfel încât criticile formulate de recurent în acest sens nu pot fi analizate.

2. Și prin cel de-al doilea motiv de recurs, recurentul readuce în discuție problema credibilității surselor care au stat la baza articolelor de presă înscrinate, susținând că persoanele care au reprezentat sursele de informare ale intimaților s-au dovedit a fi neveridice; de asemenea, recurentul invocă nedovedirea realității faptelor prezentate în respectivele articole, susținând că nu a existat nicio dovadă care să confirme zvonurile publicate.

Referitor la chestiunile în discuție, prima instanță a reținut că:

"în cuprinsul articolelor referitoare la posibila implicare a reclamantului în fenomenul traficului de țigări, pârâtul nu a folosit exprimări care să denote existența unei certitudini cu privire la săvârșirea unor asemenea fapte, ci a exprimat mai curând dubii, suspiciuni, bănuieli, reluând informații care circulau în rândul populației din zonă, iar faptul că asemenea bănuieli existau rezultă și din comentariile postate pe site-ul pârâtei persoană juridică, opiniile cititorilor fiind împărțite, în sensul că traficul de țigări este o realitate, iar autoritățile statului sunt implicate, prin participare directă sau prin neluarea măsurilor necesare pentru stoparea fenomenului; dintre aceștia, o bună parte fac referire la complicitatea unor polițiști din zonă, cunoscuți și nominalizați, inclusiv reclamantul. (...); aceste suspiciuni exprimate de pârât nu sunt lipsite de orice temei, având în vedere că, din înscrisurile depuse la dosar de pârâți în apărare, rezultă că reclamantul a fost cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 7 din Legea nr. 39/2003 și luare de mită prevăzută de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 254 alin. (2) din C. pen., precum și a infracțiunii de contrabandă, prevăzută de art. 270 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal (...); acesta (pârâtul jurnalist - s.n.) nu a exprimat opinii proprii cu privire la persoana reclamantului, iar o parte din informațiile publicate proveneau fie din surse oficiale, fie reproduceau afirmațiile altor persoane".

Această situație de fapt, stabilită pe baza probelor de către prima instanță și neschimbată de către instanța de apel, nu poate fi reevaluată în recurs, așa cum urmărește în realitate recurentul, deoarece stabilirea aspectelor de fapt ale litigiului, în raport de probele administrate, cade în competența exclusivă a instanțelor de fond, o atare chestiune fiind sustrasă controlului judiciar în recurs, față de actualul cadru al art. 304 pct. 1-9 C. proc. civ.

Textul de lege menționat prevede expres și limitativ motivele de nelegalitate pentru care se poate cere în recurs modificarea sau casarea hotărârii atacate, iar după abrogarea pct. 11 al art. 304, reaprecierea situației de fapt, pe baza reanalizării probelor administrate, de către instanța de recurs, nu mai este permisă.

Prin urmare, instanța de recurs urmează a verifica doar dacă, în raport de situația de fapt astfel cum a fost reținută de către instanțele de fond, au fost corect aplicate dispozițiile legale incidente în cauză, iar în această verificare, instanța de recurs este ținută de criticile formulate de recurent și care se pot subsuma dispozițiilor art. 304 pct. 9 C. proc. civ.

Sub acest aspect, recurentul a susținut ca necesară analizarea bunei-credințe în exercitarea libertății de exprimare, raportat la atingerea adusă dreptului său la reputație și demnitate, ceea ce pune în discuție respectarea limitelor libertății de exprimare, din perspectiva dispozițiilor art. 10 din Convenția europeană a drepturilor omului.

Legat de această chestiune sunt și susținerile de la pct. 3 din cererea de recurs, prin care recurentul invocă intenția intimaților de a-l denigra, raportat la apelativele jignitoare și ofensatoare din cuprinsul articolelor înscrinate, precum și intenția și culpa intimaților în publicarea respectivelor articole, în lipsa unei informări corespunzătoare.

De asemenea, tot în legătură cu respectarea limitelor libertății de exprimare sunt și susținerile de la pct. 6, prin care recurentul reiterează reaua-credință a pârâților în publicarea articolelor la adresa sa.

Cu alte cuvinte, recurentul pretinde că dreptul la liberă exprimare a fost exercitat abuziv de către pârâți, ceea ce a condus la încălcarea dreptului său la viață privată, prin prejudicierea demnității, onoarei și dreptului său la propria imagine.

Înalta Curte constată că aceste susțineri nu sunt fondate, raportat la dispozițiile art. 10 din Convenția europeană a drepturilor omului, incidente pe aspectul supus analizei, și la jurisprudența Curții Europene în aplicarea acestei norme

convenționale.

Astfel, art. 10 din Convenție prevede la paragraful 1 că orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare, drept care cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. La paragraful 2, norma convențională prevede că exercitarea acestor libertăți, ce comportă îndatoriri și responsabilități, poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Rezultă că dreptul garantat de art. 10 din Convenție nu este unul absolut. Dacă paragraful 1 al art. 10 consacra existența dreptului la libertatea de exprimare, paragraful 2 al articolului menționat permite restrângerea exercitării acestui drept în ipoteza în care folosirea libertății de exprimare este îndreptată împotriva anumitor valori pe care statul le poate în mod legitim apăra sau chiar împotriva democrației însăși.

Altfel spus, libertatea de exprimare, ca drept esențial într-o societate democratică, nu poate fi exercitată dincolo de orice limite. Ca orice altă libertate socială, ea presupune luarea în considerare a unor interese de ordin general, cum sunt siguranța națională, integritatea teritorială ale statelor contractante, siguranța publică, apărarea acesteia și prevenirea săvârșirii unor infracțiuni, protecția sănătății și a moralei publice, garantarea autorității și imparțialității puterii judiciare, precum și a unor interese de ordin personal, anume reputația și drepturile ce aparțin altor persoane, împiedicarea de a divulga informații confidențiale.

Aceste limitări se concretizează în posibilitatea existenței unor ingerințe ale autorităților statale în exercițiul dreptului la libertatea de exprimare, spre a se realiza scopurile enunțate de art. 10 paragraful 2 din Convenție. Instanța europeană a subliniat în repetate rânduri că restricțiile la libertatea de exprimare, oricare ar fi contextul în discuție, nu sunt compatibile cu dispozițiile art. 10 paragraful 2 decât dacă îndeplinesc condițiile pe care textul le impune în privința lor.

Conform celor ce rezultă din dispozițiile normei convenționale evocate, exercițiul libertății de exprimare presupune "îndatoriri și responsabilități" și el poate fi supus unor "formalități, condiții, restricții sau sancțiuni", ceea ce semnifică recunoașterea posibilității pentru stat de a exercita anumite "ingerințe" în exercițiul acestei libertăți fundamentale. Aceste ingerințe trebuie să îndeplinească anumite condiții, respectiv să fie prevăzute de lege, să urmărească un scop legitim și să fie necesare într-o societate democratică. "Scopul legitim" este dat de interesele de ordin general și de cele individuale prevăzute de paragraful 2 al art. 10.

În jurisprudența sa, Curtea Europeană a statuat, cu valoare de principiu, că oricine, inclusiv un ziarist, care exercită libertatea sa de expresie, își asumă "îndatoriri și responsabilități" a căror întindere depinde de situația concretă în discuție și de procedeul tehnic utilizat. Recunoscând fără nicio rezervă rolul esențial ce revine presei într-o societate democratică, jurisdicția europeană a reamintit că paragraful 2 al art. 10 din Convenție prevede limitele exercițiului libertății de exprimare, urmând a se determina dacă, în circumstanțele particulare ale cauzei, interesul informării publicului poate trece înaintea "îndatoririlor și responsabilităților" de care sunt ținuți ziaristii în exercitarea activității lor.

În ceea ce privește dreptul la viața privată, Curtea Europeană a statuat în jurisprudența sa că noțiunea de viață privată cuprinde elemente care se raportează la identitatea unei persoane, cum ar fi numele său, fotografia sa, integritatea sa fizică și morală; garanția oferită de art. 8 din Convenție este destinată în principal să asigure dezvoltarea, fără ingerințe din afară, a personalității fiecărui individ în relațiile cu semenii. Așadar, există o zonă de interacțiune între individ și terți, care, chiar și într-un context public, aparține "vieții private" (a se vedea Von Hannover împotriva Germaniei [GC], nr. 59320/00, paragraful 50, CEDH 2004-VI). De asemenea, s-a statuat că "dreptul la apărarea reputației este un drept care, în calitate de element al vieții private, este legat de art. 8 din Convenție" (a se vedea Chauvy și alții împotriva Franței, nr. 64915/01, paragraful 70, CEDH 2004-VI).

Totodată, s-a arătat că trebuie găsit un echilibru între libertatea de exprimare și dreptul la viața privată, care cade sub incidența art. 8, echilibru care impune tragerea la răspundere a persoanelor vinovate de comiterea afirmațiilor denigratoare, dacă afirmațiile reprezintă situații factuale, lipsite de suport probatoriu, efectuate în cadrul unei adevărate campanii de denigrare și reiterate în public, prin mijloace de comunicare prin presă și mass-media cu rea-credință (cauza Petrina vs. România, cauza Andreescu vs. România).

În acest sens, instanța europeană a statuat în cauza Sipoș vs. România că, "Curții îi revine sarcina de a stabili dacă statul, în contextul obligațiilor pozitive care decurg din art. 8 din Convenție, a administrat un just echilibru între protecția dreptului reclamantei la reputația sa, element constituent al dreptului la protecția vieții private, și libertatea de exprimare

protejată la art. 10 (Petrina, citată anterior, pct. 36; Von Hannover împotriva Germaniei, nr. 59320/00, pct. 70, CEDH 2004-VI). Astfel, Curtea consideră că obligația pozitivă care decurge din art. 8 din Convenție trebuie să se aplice în cazul în care afirmațiile susceptibile să afecteze reputația unei persoane depășesc limitele criticilor acceptabile din perspectiva art. 10 din Convenție (Petrina, citată anterior, pct. 39)".

De asemenea, instanța europeană a reiterat principiile stabilite în jurisprudența sa privitoare la libertatea de exprimare garantată de art. 10 din Convenție (cauza Cumpăna și Mazăre c. României [MC], nr. 33348/96, par. 88-93), reamintind că presa joacă rolul indispensabil de "câine de pază" într-o societate democratică, precum și faptul că presa, deși nu trebuie să depășească anumite limite ținând în special de protecția reputației și drepturilor celuilalt, totuși are sarcina de a comunica informații și idei asupra unor chestiuni politice, precum și asupra altor subiecte de interes general.

Curtea a făcut din nou referiri la cauzele din jurisprudența sa privitoare la protecția oferită jurnaliștilor care dezbate probleme de interes public, precum și la limitele criticii acceptabile, limite care sunt mai largi în privința funcționarilor publici ori politicienilor decât în privința persoanelor private (cauza Ieremiov c. României nr. 1, 24 noiembrie 2009, nr. 75300/01, par. 38).

Totodată, libertatea de exprimare este aplicabilă și "informațiilor" ori "ideilor" care ofensează, șochează sau deranjează, iar pentru a constitui o încălcare a art. 8 din Convenție care protejează dreptul la reputație, un atac împotriva reputației unei persoane trebuie să atingă un anumit nivel de gravitate și să cauzeze un prejudiciu victimei prin atingerile aduse dreptului acesteia la respectul vieții private (cauza A. c. Norvegiei, 9 aprilie 2009, nr. 28070/06, par. 64).

În aprecierea depășirii limitelor libertății de exprimare și necesitatea respectării dreptului la viața privată, respectiv dreptul la imagine și dreptul la reputație, Curtea Europeană a avut în vedere calitatea și funcția persoanei criticate, forma/stilul și contextul mesajului critic, contextul în care este redactat articolul (cauza Niculescu Dellakeza vs. România), interesul public pentru tema dezbătută (cauza Bugan vs. România), buna-credință a jurnalistului (cauza Ileana Constantinescu vs. România), raportul dintre judecățile de valoare și situațiile faptice, doza de exagerare a limbajului artistic, proporționalitatea sancțiunii cu fapta, precum și motivarea hotărârii (cauza Bugan vs. România, cauza Dumitru vs. România).

În speță, raportat la principiile ce se degajă din jurisprudența CEDO evocată, urmează a se constata că subiectele abordate în articolele de presă în litigiu - corupția, traficul ilegal de mărfuri, evaziunea fiscală - sunt subiecte de interes public, că prin natura funcției deținute la acel moment, reclamantul era o persoană publică, natura activității și importanța funcției sale justificând interesul publicului, iar în acest context se justifică necesitatea recunoașterii unui grad sporit de libertate presei în privința abordării și tratării acestor subiecte.

Pomind de la aceste constatări, instanțele de fond au analizat situația de fapt, prin prisma probelor administrate, ținând seama de limitele exercitării dreptului la liberă exprimare, dar și de particularitățile exercitării acestui drept atunci când este vorba de activitatea jurnalistică.

În acest context, pârâțul jurnalist nu a fost exonerat de obligația de a acționa cu bună-credință, astfel încât să se producă o încălcare a dispozițiilor art. 10 din Convenție.

Dimpotrivă, s-a avut în vedere această obligație, verificându-se, prin raportare la conținutul articolelor înscrise, dacă pârâțul jurnalist a acționat cu rea-credință în ceea ce privește publicarea informațiilor referitoare la reclamant.

În acest sens, curtea de apel a reținut, la fel ca și prima instanță, că în articolele înscrise nu s-au folosit cuvinte ofensatoare la adresa reclamantului, că exprimarea folosită nu a indicat existența unei certitudini cu privire la săvârșirea faptelor, ci s-au exprimat doar bănuieli care circulau în rândurile populației din zonă, confirmate și de comentariile de pe site-ul pârâtei S.C. C. S.R.L., că în unele articole s-au expus doar relațiile altor persoane, fără exprimarea vreunei păreri personale a pârâțului jurnalist, iar la publicarea unor articole a fost solicitată și opinia reclamantului, care însă nu a dorit să comenteze. Referitor la infirmarea sancțiunilor administrative aplicate reclamantului, s-a reținut că soluțiile instanțelor de contencios administrativ au avut în vedere necompetența autorității care a dispus, nefiind analizată vinovăția reclamantului; totodată, s-a reținut că împotriva reclamantului s-au efectuat cercetări penale. Cu privire la sursele de informare ale jurnalistului, instanța de apel nu a schimbat situația de fapt reținută de prima instanță, potrivit căreia informațiile publicate proveneau fie din surse oficiale, fie reproduceau afirmațiile altor persoane.

Or, raportat la această situație de fapt, reținută pe baza probelor în etapele procesuale anterioare, imposibil de reevaluat în recurs față de actuala configurație a art. 304 C. proc. civ., concluzia la care au ajuns instanțele de fond, în sensul bune-credințe a pârâțului jurnalist, este corectă, cât timp este stabilit că limbajul folosit nu a fost unul inadecvat, ofensator sau insultător, iar informațiile publicate nu erau lipsite de orice suport și proveneau fie din surse oficiale, fie

reproduceau afirmațiile altor persoane.

Sub acest din urmă aspect, trebuie avute în vedere statuările instanței de contencios european, potrivit cărora pedepsirea unui jurnalist pentru că a ajutat la diseminarea declarațiilor făcute de o altă persoană într-un interviu ar afecta serios contribuția presei la discutarea chestiunilor de interes public și nu ar trebui să fie admisă decât dacă există motive deosebit de întemeiate pentru a face acest lucru (cauza Jersild c. Danemarcei din 1994).

În același timp, trebuie avut în vedere că instanța nu poate pretinde jurnalistului să furnizeze datele de identificare ale persoanelor care i-au servit drept surse de informare, deoarece o astfel de măsură ar fi contrară art. 10 din Convenție. În legătură cu acest aspect, în cauza Goodwin contra Regatului Unit (Hotărârea din 27 martie 1996) Curtea Europeană a reținut că obligarea unui ziarist să își divulge sursele este incompatibilă cu art. 10 din Convenție, deoarece în lipsa unei protecții sursele ziaristilor ar putea fi descurajate să îi mai ajute pe aceștia să informeze opinia publică asupra chestiunilor de interes general, fapt ce ar reduce posibilitatea presei de a-și îndeplini rolul indispensabil de "câine de pază" al societății.

Pe de altă parte, contrar susținerilor recurentului, împrejurarea că sancțiunile administrative ce i-au fost aplicate au fost infirmate prin hotărâri judecătorești irevocabile, iar cercetările penale efectuate împotriva sa s-au soldat cu soluții de neîncepere a urmăririi penale nu este de natură să determine concluzia că ziaristul a fost de rea-credință, pe motiv că informațiile publicate nu erau veridice. Independent de soluția finală în cauzele respective, faptul că totuși împotriva reclamantului au fost luate unele sancțiuni administrative și s-au efectuat cercetări penale denotă că articolele publicate nu au fost lipsite de orice suport, cum corect a apreciat și curtea de apel.

În acest sens, în cauza Dalban împotriva României (Hotărârea din 28 septembrie 1999, M. Of. al României nr. 277/2000), Curtea Europeană a arătat că nu este suficient, pentru a se reține că faptele prezentate de jurnalist sunt false, ca parchetul să dispună neînceperea urmăririi penale. Ca atare, soarta verificărilor jurisdicționale asupra faptelor prezentate nu este hotărâtoare în stabilirea veridicității, din punctul de vedere al limitelor dreptului la liberă exprimare. Nici chiar inexactitatea parțială a faptelor prezentate nu exclude protecția art. 10 din Convenție, în situația în care este vorba de un discurs jurnalistice privind subiecte de interes public, iar reaua-credință a ziaristului nu este dovedită.

În raport de cele constatate, Înalta Curte consideră că maniera în care pârâtul jurnalist a redactat articolele de presă încriminate nu excede limitelor acceptabile ale dreptului la liberă exprimare și nici nu există dovezi ale relei-credințe sau ale intenției de a prejudicia imaginea reclamantului. Afirmațiile pârâtului nu sunt lipsite de o bază reală, obiectivă, iar intenția care l-a animat nu a fost aceea de a afecta imaginea reclamantului, ci de a informa publicul despre subiecte de interes public - corupția, traficul ilegal de mărfuri, evaziunea fiscală - și de a suscita interesul pentru înlăturarea fenomenelor criticate.

În concluzie, fapta imputată pârâtului jurnalist nu poate fi considerată faptă ilicită în înțelesul art. 998-999 C. civ., deoarece acesta și-a exercitat dreptul la liberă exprimare în limitele prevăzute de art. 10 din Convenția europeană a drepturilor omului. De asemenea, nu se poate reține vinovăția, deoarece pârâtul nu a acționat cu rea-credință, ci cu scopul aducerii informațiilor la cunoștința publicului. În cauză, nu pot fi aplicate nici prevederile art. 1000 alin. (3) C. civ., deoarece în sarcina prepusului nu s-a reținut săvârșirea unei fapte culpabile.

Rezultă că, la situația de fapt reținută, curtea de apel a aplicat corect dispozițiile art. 998-999, art. 1000 alin. (3) C. civ. și dispozițiile art. 10 din Convenție, nefiind incident motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C. proc. civ.

3. Critica prin care recurentul impută instanței de apel neprimirea motivului de apel referitor la denigrarea instituției al cărei angajat este, nu este fondată.

Susținerile în sensul că, prin articolele de presă încriminate, a fost denigrată și instituția din care reclamantul face parte, puneau în discuție un eventual prejudiciu de imagine cauzat acestei instituții, ceea ce excede limitelor învestirii instanței în cauza de față.

Astfel, reclamantul a dedus judecății o acțiune în răspundere civilă delictuală, prin care a solicitat repararea prejudiciului pretins cauzat în persoana sa prin articole de presă. Cum o atare pretenție nu poate fi justificată prin invocarea unui prejudiciu pretins cauzat altei persoane decât reclamantul, în mod corect instanța de apel nu a primit motivul de apel vizând denigrarea instituției al cărei angajat este reclamantul.

4. Critica vizând interpretarea eronată dată de instanțele de fond noțiunii de "informație de interes public", raportat la dispozițiile din Legea nr. 477/2007, nu sunt fondate, cu consecința inaplicabilității cazului de modificare prevăzut de art. 304 pct. 9 C. proc. civ.

Față de învestirea instanței cu o acțiune în răspundere civilă delictuală în care se reclamă cauzarea unui prejudiciu prin articole de presă, în speță se pune problema dacă, din perspectiva art. 10 din Convenția europeană a drepturilor omului, limitele libertății de exprimare au fost sau nu depășite, raportat la conținutul articolelor de presă înscrinate. Or, sub acest aspect, interesele dacă subiectele de presă abordate priveau informații de interes public, noțiune definită, într-adevăr, și prin Legea nr. 477/2004, la art. 4 lit. f), ca) fiind "orice informație care privește activitățile sau care rezultă din activitățile unei autorități publice ori instituții publice, indiferent de suportul ei".

Contrar însă susținerilor recurentului, nu se poate reține că instanțele anterioare ar fi nesocotit dispozițiile Legii nr. 477/2004 atunci când au apreciat că subiectele din articolele de presă ce fac obiectul prezentei cauze, referitoare la fenomenul traficului ilegal de mărfuri în zona de frontieră, vizează informații de interes public. Aceasta deoarece, subiectele de presă abordate aduc în discuție activitatea unei instituții publice - Inspectoratul Poliției de Frontieră, sub aspectul preocupărilor legate de securizarea frontierelor de stat și de combaterea evaziunii fiscale, ceea ce se circumscrie noțiunii de "informație de interes public", așa cum este ea definită în art. 4 lit. f) al Legii nr. 477/2004, redat mai sus.

5. Recurentul invocă faptul că daunele solicitate sunt justificate și raportat la deteriorarea stării lui de sănătate, care, în opinia sa, ar fi dovedită cu fișa medicală depusă în cauză, sens în care impută instanței de apel că ar fi reținut greșit că nu a prezentat documente medicale.

Rezultă că, susținerile recurentului aduc în discuție reevaluarea probatoriului, ceea ce, însă, nu mai este posibil, de către instanța de recurs, după abrogarea motivului de casare prevăzut de pct. 11 al art. 304 C. proc. civ., prin art. I al O.U.G. nr. 138/2000, după cum s-a arătat deja. Ca atare, aceste susțineri exced actualului cadru de reglementare a recursului și nu pot fi analizate.

6. Criticile referitoare la culpa părților, reaua lor credință la publicarea articolelor înscrinate, raportat la infirmarea, prin hotărâri judecătorești irevocabile, a sancțiunilor administrative aplicate recurentului și la soluțiile de neîncepere a urmărilor penale pronunțate cu privire la acesta, au fost analizate la pct. 2 supra, fiind legate de chestiunea limitelor exercițiului libertății de exprimare, antamată și în cadrul celui de-al doilea motiv de recurs, așa încât reluarea analizei lor nu se mai impune.

În același context, la pct. 2 supra au fost analizate și susținerile recurentului referitoare la veridicitatea surselor de informare ale părților, reiterate și în cadrul acestui motiv de recurs, sens în care vor fi avute în vedere argumentele prezentate de instanță la pct. 2.

Totodată, recurentul a invocat și faptul că, publicând fotografiile ale sale și ale familiei sale de la evenimente private, părții au încălcat dispozițiile Legii nr. 677/2001 și ale Deciziei CNA nr. 80/2002, publicată în Monitorul Oficial nr. 619/2002, fără individualizarea textelor pretins încălcate din aceste documente.

Pe acest aspect, curtea de apel a reținut că afirmația referitoare la publicarea de fotografii ale reclamantului și familiei acestuia de la evenimente private nu este dovedită. Or, raportat la această situație de fapt, ce nu poate fi reevaluată în recurs față de actualul cadru al art. 304 C. proc. civ., nu se poate pune problema încălcării vreunei dispoziții a Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, respectiv a Deciziei CNA nr. 80/2002 privind protecția demnității umane și a dreptului la propria imagine. Ca atare, din acest punct de vedere, nu este incident motivul de nelegalitate prevăzut de art. 304 pct. 9 C. proc. civ.

În ce privește susținerile recurentului referitoare la consecințele suportate de el și familia sa, urmare a publicării articolelor în litigiu, care vizează prejudiciul și legătura de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu, urmează a se constata că, în lipsa caracterului ilicit al faptei și a vinovăției, reținute în speță, nu se poate pune problema stabilirii existenței și întinderii prejudiciului sau a legăturii de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu.

7. Susținerile recurentului în sensul că instanța de apel nu a răspuns criticilor privind încălcarea Codului deontologic al ziaristului și Legii nr. 3/1974, sunt corecte, dar ele nu pot conduce la modificarea hotărârii pronunțate, pe temeiul art. 304 pct. 7 C. proc. civ., în condițiile în care aceste critici nu puteau fi primite, pentru argumentele ce se vor expune în continuare și care suplinesc motivarea instanței de apel.

Prima instanță a considerat inaplicabile, în speță, Codul deontologic al jurnalistului și Legea nr. 3/1974, sens în care a reținut că, Codul deontologic al jurnalistului nu are puterea unui act normativ, iar Legea nr. 3/1974 este căzută în desuetudine, chiar dacă nu a fost abrogată în mod expres, astfel că problema depășirii limitelor libertății de exprimare, în legătură cu care reclamantul invocase prevederile celor două documente, a fost analizată raportat la art. 10 al Convenției europene a drepturilor omului, considerat aplicabil, de către instanță, pe acest aspect.

Prin cererea de apel, reclamantul nu a formulat însă nicio critică în sensul că greșit s-ar fi reținut în primă instanță inaplicabilitatea Codului deontologic al jurnalistului și a Legii nr. 3/1974.

Criticile formulate de reclamant în apel privesc încălcarea prevederilor Codului deontologic al jurnalistului și Legii nr. 3/1974, or aceste critici nu puteau fi primite de către instanța de apel, cât timp statuările din sentința de fond relative la inaplicabilitatea, în speță, a celor două documente, nu au fost contestate prin motivele de apel.

8. Recurentul pretinde, cu trimitere la probe, că a făcut dovada prejudiciului material constând în contravaloarea transportului pe perioada detașării sale într-o altă localitate.

Pe de o parte, susținerile referitoare la dovedirea unui aspect al cauzei, în raport de probele administrate, nu pot fi analizate de către instanța de recurs, deoarece exced actualului cadru de reglementare a recursului, prevăzut de art. 304 C. proc. civ., după cum s-a arătat în analiza motivelor anterioare de recurs.

Pe de altă parte, raportat la situația de fapt reținută de curtea de apel, potrivit căreia, pentru aplicarea sancțiunii disciplinare a detașării reclamantului într-o altă localitate au fost efectuate cercetări prealabile, astfel că prejudiciul reclamat, constând în contravaloarea transportului între localitatea de domiciliu și cea în care a fost detașat, nu a fost cauzat de articolele de presă, ceea ce relevă inexistența legăturii de cauzalitate dintre faptă și prejudiciul pretins, deci a unui element al răspunderii civile delictuale, rezultă că decizia recurată apare ca fiind dată cu aplicarea corectă a dispozițiilor art. 998-999 C. civ. și sub aspectul confirmării soluției fondului relativ la despăgubirile materiale solicitate.

Având în vedere considerentele prezentate, Înalta Curte constată că recursul reclamantului este nefondat și îl va respinge ca atare, conform art. 312 alin. (1) C. proc. civ.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de reclamantul A. împotriva deciziei civile nr. 51/Ap din 19 iunie 2013 a Curții de Apel Brașov, secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 10 aprilie 2014.